

Το Έργο της Δευτέρας Παρουσίας του Λόγου εντός του Ανθρώπου

www.workofthesecondcoming.com

~*~

Περί της Πλανητικής Ιεραρχίας

Προδημοσίευση από το βιβλίο του Στέλιου Φανού
«Το θείο σχέδιο για τη νέα κοσμική περίοδο»

Η συνεργασία του Κουτ Χουμί
με τον Διδάσκαλο Ιωάννη
και η έναρξη των προδρομικών σταδίων του Έργου

Περί της Πλανητικής Ιεραρχίας

Προδημοσίευση από το βιβλίο του Στέλιου Φανού «Το θείο σχέδιο για τη νέα κοσμική περίοδο»

Ο λόγος γι' αυτή την αναφορά στην Πλανητική Ιεραρχία του Φωτός είναι ότι το Έργο της Δευτέρας Παρουσίας βρέθηκε μετά από πολλά χρόνια να συνεργάζεται και πάλι στενά, από το 2006, με την ηγεσία της Ιεραρχίας, στον μεγάλο μετασχηματισμό διά μέσου του οποίου περνούν τώρα ο κόσμος και η ανθρωπότητα. Και λέμε ότι βρέθηκε να συνεργάζεται και πάλι, διότι ο σημερινός επικεφαλής της Ιεραρχίας, ο γνωστός στον εσωτερισμό ως Κουτ Χουμί, συνεργάστηκε στενά με τον Διδάσκαλο Ιωάννη κατά τα προδρομικά στάδια του Έργου αυτού (1976-1982), πράγμα διόλου συμπτωματικό, δεδομένου ότι ο Κουτ Χουμί ήταν αυτός που μετείχε και κατά την Πρώτη Παρουσία στο Έργο του Κυρίου μας ως ο αγαπημένος του μαθητής: Ιωάννης ο Αγαπητός.

Είναι γεγονός ότι υπάρχουν εκατομμύρια άνθρωποι σε όλο τον κόσμο που έχουν ενημερωθεί για τη δράση της Πλανητικής Ιεραρχίας, κατά τα περίπου 140 χρόνια από τότε που αυτή κοινοποίησε την ύπαρξή της και τις διδασκαλίες της. Αναφερόμαστε στον πακτωλό γνώσεων που αποφάσισαν να εξωτερικεύσουν οι πολύ γνωστοί ήδη από τα τέλη του 19^{ου} αιώνα Κουτ Χουμί και Μορύα και ο στενός τους βοηθός, Θιβετανός Τζβαλ Κουλ, που αναφέρεται συνήθως απλά ως «ο Θιβετανός».

Ο τελευταίος, διοχέτευσε τεράστιο όγκο γνώσεων διά της Έλενας Πετρόβνας Μπλαβάτσκι, οι οποίες εκδόθηκαν το 1888 με τίτλο *Η Μυστική Δοξασία*, ενώ, με υπόδειξη του Κουτ Χουμί, έκανε το ίδιο απ' το 1919 ως το 1949 μέσω της Αλικής Μπέλλη. Την ίδια περίοδο, και για μια εικοσαετία, η Έλενα Ρέριχ κατέγραφε κι αυτή εννοιακά τις διδασκαλίες του Μορύα, ως το 1938.

Τώρα, για τον αναγνώστη που δεν γνωρίζει τίποτε για την πνευματική Ιεραρχία του πλανήτη, προτείνουμε την αποδοχή αυτής της πολύ απλής λογικής: σε κάθε εποχή, κάποιος και κάποιες που επί σειρά ζών θυσιάστηκαν συνειδητά για την ανθρωπότητα, και επομένως η εξέλιξή τους έφθασε σε εξαιρετικά υψηλό βαθμό αλτρουισμού, αγάπης και σοφίας (προφήτες, άγιοι και μύστες όλων των θρησκειών, ηγέτες και ήρωες, μεγάλοι καλλιτέχνες, επιστήμονες, φιλόσοφοι, πολιτικοί, αλλά και απλοί άνθρωποι), αυτοί κι αυτές που δημιουργούσαν με τη δράση τους στην Ιστορία υψηλά εντυπώματα στη συλλογική συνείδηση, αντί να αναχωρήσουν για ανώτερους κόσμους, όπως δικαιούνται και όπως κάνουν οι περισσότεροι, επιλέγουν να παραμείνουν στη Γη για να βοηθήσουν την εξέλιξη της ανθρωπότητας, αλλά και των άλλων βασιλείων της φύσης.

Έχοντας εναρμονίσει πλήρως τις υπάρξεις τους με τους πνευματικούς νόμους και τη γνώση της λειτουργίας τους κι έχοντας εκπαιδευτεί να χειρίζονται ζωτικές ενέργειες και δυνάμεις, αποτελούν την Αδελφότητα του Φωτός, η οποία κρατούσε ως τώρα τις ευθύνες για τη σύλληψη του θείου σχεδίου, όπως αυτό κατέρχεται άνωθεν, και για την προώθηση και πραγμάτωσή του στο γήινο πεδίο.

Ως θυσιαστικές υπάρξεις, επεμβαίνουν διαρκώς στην Ιστορία δυναμικά, προστατεύοντας την ανθρωπότητα από τις δυνάμεις του σκότους και αγωνιζόμενοι ν' αλλάζουν πάντα τη ροή των γεγονότων προς την κατεύθυνση της εξέλιξης.

Η ύπαρξη αυτής της κοινότητας, που διαβιεί στη βασιλεία του Θεού ή «βασιλεία των ουρανών» (ή μακάρια πεδία) αλλά έχει πάντα τους εκπροσώπους της και επί του φυσικού πεδίου, δηλώθηκε από τον Λόγο Χριστό με τη ρήση: (...) *Αβραάμ και Ισαάκ και Ιακώβ και πάντας τους προφήτας εν τη βασιλεία του Θεού (Λκ. 13:28)*. Ο Χριστός επί της Γης ήταν η ανοιχτή πύλη προς αυτή τη βασιλεία, γι' αυτό το κήρυγμα του Προδρόμου αλλά και το δικό του ήταν: *μετανοείτε, ήγγικεν γαρ η βασιλεία των ουρανών (Μτθ. 4:17)*. Παραθέτουμε εδώ κάποιες από τις αναφορές του Θιβετανού στο θέμα:¹

¹ Από το βιβλίο του *Η Εξωτερική Ιεραρχία*, (1957), Κέδρος, Αθήνα, 1996.

Σε κάθε φυλή και έθνος, σε κάθε κλίμα και τμήμα του κόσμου (...) οι άνθρωποι βρήκαν την ατραπό για τον Θεό. Τη διέσχισαν και αποδέχτηκαν τις συνθήκες της, υπέμειναν τις πειθαρχίες της, στηρίχτηκαν με εμπιστοσύνη πάνω στις πραγματικότητες, δέχτηκαν τις ανταμοιβές της και βρήκαν τον στόχο τους. Φτάνοντας εκεί «εισήλθαν στη χαρά του Κυρίου», συμμετείχαν στα μυστήρια του βασιλείου των ουρανών, έζησαν μέσα στη δόξα της θείας Παρουσίας, και μετά επέστρεψαν στους δρόμους των ανθρώπων για να υπηρετήσουν. Η μαρτυρία για την ύπαρξη αυτής της ατραπού είναι ο ανεκτίμητος θησαυρός όλων των μεγάλων θρησκειών (...) (σ. 478).

Εκείνοι οι οποίοι έρχονται να αποκαλύψουν την αγάπη του Θεού, έρχονται από εκείνο το πνευματικό κέντρο που ο Χριστός τού έδωσε το όνομα «το βασίλειο του Θεού». Εδώ κατοικούν «τα πνεύματα των δίκαιων ανθρώπων που έγιναν τέλειοι».⁽²⁾ Εδώ μπορούν να βρεθούν οι πνευματικοί ηγέτες της φυλής και εδώ ζουν κι εργάζονται οι πνευματικοί εκτελεστές των σχεδίων του Θεού και επιβλέπουν τις ανθρώπινες και τις πλανητικές υποθέσεις. Αποκαλούνται με πολλά ονόματα από πολλούς ανθρώπους. Αναφέρονται ως η πνευματική Ιεραρχία, ως η κατοικία του φωτός, ως το κέντρο στο οποίο μπορούν να βρεθούν οι Δάσκαλοι της Σοφίας, ως η Μεγάλη Λευκή Στοά (σ. 479).

Μην ξεχνάτε ένα σημαντικό σημείο. Η ίδια η Ιεραρχία είναι το αποτέλεσμα της ανθρώπινης δραστηριότητας και έφεσης. Δημιουργήθηκε απ' την ανθρωπότητα. Τα μέλη της είναι ανθρώπινες υπάρξεις που έζησαν, υπέφεραν, απέτυχαν, έκαναν λάθη, έφτασαν στην επιτυχία, άντεξαν στον θάνατο και πέρασαν μέσα από την εμπειρία της ανάστασης.

(...) Όλα τα επίπεδα της συνείδησης τούς είναι γνωστά και τα έχουν κυριαρχήσει όλα. Τα κυριάρχησαν ως άνθρωποι και έτσι εγγυώνται στην ανθρωπότητα την ίδια υπέρτατη επίτευξη. Έχουμε την τάση να βλέπουμε τα μέλη της Ιεραρχίας σαν να διαφέρουν εντελώς από την ανθρωπότητα. Ξεχνάμε ότι η Ιεραρχία είναι μια κοινωνία επιτυχημένων ανθρώπων, οι οποίοι υπέβαλαν προηγουμένως τον εαυτό τους στα εξανιστικά πυρά της καθημερινής διαβίωσης, προσπαθώντας για τη δική τους σωτηρία ως άντρες και γυναίκες των υποθέσεων, ως επιχειρηματίες, ως σύζυγοι, αγρότες και κυβερνήτες, και επομένως ξέρουν τη ζωή σε όλες της τις διαβαθμίσεις. Έχουν υπερνικήσει τις εμπειρίες της ζωής. Ο μεγάλος Δάσκαλός τους είναι ο Χριστός. Πέρασαν μέσα από τις μύσεις της νέας γέννησης, του βαπτίσματος, της μεταμόρφωσης, της τελικής σταύρωσης και της ανάστασης. Αλλά είναι ακόμη άνθρωποι (...) (σ. 555).

Σε άλλο του βιβλίου, ο Θιβετανός αναφέρει για τα πολύ εξελιγμένα αυτά μέλη της ανθρωπότητας τα εξής:

Κατανοούν τα βάθη της αντιδράσεως της ανθρωπότητας· καταλαβαίνουν και κατανοούν, γιατί είναι ένα με όλους τους ανθρώπους. Αυτό προϋποθέτει μια κατανόηση πολύ μεγαλύτερη από όση μπορείτε να φαντασθείτε, μια κατανόηση που μπορεί να εκφρασθεί επαρκώς μόνο με τη λέξη «ταυτότης». Χρειάζονται τη σταθερή υποστήριξη όλων των μαθητών τους, την ακλόνητη αγάπη, την ειλικρινή στάση, την αδιαφιλονίκητη ανταπόκριση στην ανθρώπινη ανάγκη, που θα τους κάνει ικανούς να μεταφέρουν ευκολότερα το βαρύ φορτίο που το ανθρώπινο κάρμα έχει τοποθετήσει πάνω τους και που το μεταφέρουν εθελοντικά.³

Αν θα θέλαμε μια συνθετική εικόνα των ικανοτήτων που έχει σε πλήρη ανάπτυξη ένας ηγέτης της Ιεραρχίας, μπορούμε να τη βρούμε πολύ συνοπτικά σ' αυτή την περιγραφή του Μορύα, ενός εκ των τριών της Διοίκησης της Ιεραρχίας⁴:

Αν συνδυασθεί η πλήρης ευθύνη του γιατρού, του δικαστή, του ιερέα, του δασκάλου, του αρχιτέκτονα και του νομοθέτη, προσεγγίζεται μερικώς η υπευθυνότητα ενός Ιεράρχη. Μερικώς όμως. Γιατί, πέρα από τη γήινη ευθύνη, αυτός ανήκει επίσης στον λεπτοφυή και στο νοητικό κόσμο.⁵

² Ο Θιβετανός εδώ παραπέμπει στην προς Εβραίους επιστολή του Παύλου, 12:23: «πνεύματα δικαίων ανθρώπων που έχουν φθάσει στην τελείωση».

³ *Μαθητεία στη Νέα Εποχή, Ια*, (1944), Αθήνα, 1974, σ. 143.

⁴ Η Διοίκηση αυτή αποτελείται σήμερα από τον Μορύα, τον Κουτ Χουμί και τον Σεν Ζερμέν. Κατά την πρώτη παρουσία του Λόγου Χριστού, ο Μορύα βρισκόταν σε ενοάρκωση ως ο Ιάκωβος, γιος του Ζεβεδαίου και αδελφός του Ιωάννη του Αγαπητού.

⁵ *Ιεραρχία*, (1931), Τρισήλιον, Αθήνα, 1981, σ. 211 [330].

Η Ιεραρχία, λειτουργώντας σαν η αόρατη διεθνής Κυβέρνηση, διεξάγει έναν συνεχή αγώνα υπέρ της εξέλιξης της ανθρωπότητας, παρεμβαίνοντας προστατευτικά ή δημιουργώντας σειρές γεγονότων στην Ιστορία.

Ας παρουσιάσουμε εδώ ένα μόνο δείγμα από τους πολυποικίλους τρόπους με τους οποίους η Πλανητική Ιεραρχία εργάζεται μέσα στην ανθρώπινη Ιστορία. Σύμφωνα με τον Θιβετανό, σε μια Σύνοδο όλων των τομέων της Ιεραρχίας το 1500, αποφασίστηκε η δημιουργία εξειδικευμένων ομίλων που θα προωθούσαν τη διανοητική ανύψωση της ανθρωπότητας όσο και τη διάσπαση της χωριστικότητας, της απομόνωσης και των προκαταλήψεων. Αυτό,

(...) επέφερε την αναπήδηση εκείνων των ομίλων εργατών και διανοητών που, με τις δραστηριότητές τους, κατεύθυναν και διέπλασαν τον κόσμο μας σε τόσο μεγάλο βαθμό στους τελευταίους τρεις ή τέσσερις αιώνες.

(...) Οι όμιλοι αυτοί υποδιαιρούνται γενικά σε τέσσερις μεγάλες κατηγορίες: πολιτιστικό, πολιτικό, θρησκευτικό και επιστημονικό. Σε πιο πρόσφατους καιρούς έχουν προβάλλει οριστικά και τρεις άλλοι όμιλοι: είναι ο φιλοσοφικός όμιλος, ο ψυχολογικός και ο οικονομικός.⁶

Στην πολιτιστική ομάδα, λόγου χάρη, βρίσκουμε να προβάλλουν οι ποιητές της Ελισαβετιανής εποχής και οι μουσικοί της Γερμανίας και της Βικτωριανής εποχής. Συναντούμε επίσης ομάδες ζωγράφων, που μας χαρίζουν τις περιφημες σχολές που είναι η δόξα της Ευρώπης. Δύο φημισμένες ομάδες, η μια πολιτιστική και η άλλη πολιτική, έπαιξαν επίσης τον ρόλο τους, η μια προκαλώντας την Αναγέννηση και η άλλη τη Γαλλική Επανάσταση. Τα αποτελέσματα του έργου τους είναι ακόμα αισθητά, γιατί το σύγχρονο ουμανιστικό κίνημα που τοποθετεί την έμφαση πάνω στο παρελθόν, που συμπληρώνεται στο παρόν, και που αναζητεί τις ρίζες του εξοπλισμού του ανθρώπου στις παλαιότερες ροπές, ανάγεται στην Αναγέννηση. Η επανάσταση και η αποφασιστικότητα να πολεμά κανείς για τα θεία δικαιώματα του ανθρώπου βρίσκουν την πρωταρχική εγκαινιαστική επίδραση και παρόρμησή τους στην επανάσταση της Γαλλίας.⁷

Σε σύγκριση με τα πολλά έθνη και τις μυριάδες των ανθρώπων πάνω στη Γη, αυτές οι μορφοποιές ομάδες με τις διάφορες υποδιαιρέσεις τους είναι ολιγάριθμες. Τα μέλη τους, η συμβολή τους στην ανάπτυξη της ανθρώπινης εκφράσεως και η θέση τους μέσα στο σχέδιο μπορούν να σκιαγραφηθούν αρκετά εύκολα. (...) έχουν εμφανισθεί κάτω από μια θεία παρόρμηση, και για να επιτελέσουν ένα συγκεκριμένο έργο: όλες απαρτιζόνταν στο προκαταρκτικό στάδιο από μαθητές και μυημένους των κατώτερων βαθμών: όλοι αυτοί καθοδηγούνταν υποκειμενικά βήμα προς βήμα από τις ίδιες τις ψυχές τους που, με τη σειρά τους, συνεργάζονταν συνειδητά με την Ιεραρχία των Γινωσκόντων. Αυτό συνέβαινε ακόμα και στην περίπτωση που ο άνθρωπος σαν άτομο δεν είχε απολύτως καμιά επίγνωση ο ίδιος της θέσεώς του μέσα στην ομάδα και της θείας αποστολής αυτής της ομάδας. Ας θυμόμαστε επίσης πως δεν υπήρξε ούτε μια αποτυχία, μ' όλο που ξανά και ξανά το άτομο δεν είχε επίγνωση της επιτυχίας. Το γνώρισμα αυτών των εργατών είναι ότι οικοδομούν για τους μεταγενέστερους.⁸

Όσον αφορά τον 20ό αιώνα, ο Θιβετανός αναφέρει π.χ. το 1946 κάποια απ' τα σχέδια δράσης της Ιεραρχίας με σκοπό τις αλλαγές στο οικονομικό πεδίο:

(...) οι Δάσκαλοι δεν απασχολούνται για να αποκτήσουν επάρκεια σε όλα τα εκπαιδευτικά θέματα – για παράδειγμα, στη σύγχρονη Ιστορία ή στις νεότερες επιστημονικές διαδικασίες, ή στη χρήση των ξένων γλωσσών. Σε όλα τα άσραμ⁹ τους υπάρχουν εκείνοι οι οποίοι μπορούν να τους μεταδώσουν κάποια συγκεκριμένη γνώση, που μπορεί να χρειάζονται κάποια στιγμή ή για κάποιο συγκεκριμένο σκοπό.

(...) Για παράδειγμα, υπάρχουν μύστες οι οποίοι είναι αυθεντίες πάνω στα σύγχρονα οικονομικά θέματα. Αυτοί οι μυημένοι του τέταρτου βαθμού προετοιμάζονται με επιτηδειότητα για να εγκαινιάσουν αργότερα εκείνες τις νεότερες τεχνικές και τρόπους οικονομικής αλληλεπίδρασης που θα αντικαταστήσουν τις σύγχρονες καταστροφικές μεθόδους.

⁶ *Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας, Β'*, (1934), Αθήνα, 1980, σ. 445.

⁷ Στο ίδιο, σ. 448.

⁸ Στο ίδιο, σ. 450.

⁹ Άσραμ σημαίνει πνευματικό κοινόβιο, αντίστοιχο των μοναστηριών.

(...) Αυτή η νεότερη μέθοδος των οικονομικών σχέσεων θα είναι κατανοητά ανθρώπινη και θα αντικαταστήσει τις μεγάλες εταιρίες και την ιδιωτική επιχειρηματικότητα. Όμως την ίδια στιγμή, θα διατηρήσουν εκείνες τις φάσεις της σύγχρονης επιχειρηματικότητας που θα ανασύρουν την εννοητικότητα και την επινοητικότητα του ατόμου.¹⁰

Θα παραθέσουμε τώρα κάποιες διαφωτιστικές αναφορές περί της Πλανητικής Ιεραρχίας από τους τέσσερις τόμους του *Υπεργήιμου*, οι οποίοι περιέχουν διδασκαλίες του Μορύα που δόθηκαν το 1938 διά της Έλενας Ρέριχ (στο τέλος κάθε αποσπάσματος υπάρχουν ο τόμος, η σελίδα, και το νούμερο εδαφίου εντός αγκυλών). Καταρχάς, μαθαίνουμε κάποια πράγματα που χαρακτηρίζουν τη γήινη εμπειρία όλων των υψηλόβαθμων μελών της Ιεραρχίας, γυναικών και αντρών.¹¹ Ο Μορύα ρωτάει την Ε. Ρέριχ –την αποκαλούμενη «Ουρουσβάτι»–, αναφερόμενος στους άνδρες και τις γυναίκες που συνιστούσαν εκείνη την εποχή (1938) αυτή την κοινότητα:

(...) μπορείς να ονομάσεις έστω και μία αδελφή ή αδελφό που να μην έχει υποβληθεί σε βασανιστήρια και καταδίωξεις στη γήινη ζωή; Αληθινά, δεν μπορεί να ονομαστεί ούτε ένας. (...) Υπήρξαν εκείνοι που κήκκαν στην πυρά, που σταυρώθηκαν, αποκεφαλίστηκαν, φονεύθηκαν από θηρία, πουλήθηκαν δούλοι, δηλητηριάστηκαν ή ρίχτηκαν στη φυλακή (...) (Α, 29 [14]).

Έχουμε περάσει οι ίδιοι μέσα απ' όλα τα εμπόδια και, συχνά, ενώ πηγαίναμε για ύπνο, δεν γνωρίζαμε αν θα είμαστε ζωντανοί το πρωί (Α, 137 [72]).

Έχουμε δοκιμαστεί απ' όλα τα είδη της προδοσίας, κι έχουμε υποβληθεί σε πειρασμό απ' όλα τα είδη πανουργίας (Α, 51 [27]). Τη στιγμή που χρειαζόταν, όλοι εμείς σπεύσαμε στη Γη και διαλέξαμε τα πιο δύσκολα έργα. Με τέτοιες συνθήκες καλυβδωθήκαμε και διδαχθήκαμε να περιφρονούμε την καταδίωξη (Α, 95 [51]).

Αυτοί οι τόσο υπερεξελιγμένοι αδελφοί και αδελφές μας μπορούσαν να έχουν φύγει γι' άλλους μακρινούς κόσμους, όπου δεν υπάρχει η οδύνη της Γης. Όμως η επιλογή τους υπήρξε διαφορετική:

Κάθε Δάσκαλος, σε περασμένες του διαβιώσεις έπρεπε ν' αποφασίσει αν επιθυμούσε ν' αναχωρήσει στους μακρινούς κόσμους ή να παραμείνει στην πολυβασανισμένη Γη (Α, 87 [47]).

Η έλξη προς τους ανώτερους κόσμους είναι τρομακτική κι εμείς πρέπει ν' ασκούμε μεγάλη προσπάθεια για να μην αποσπαστούμε απ' τη Γη, όπου έχουμε επιλέξει γήινα φορτία θεληματικά και συνειδητά (Α, 182 [102]).

Βέβαια, με τη χρήση του τίτλου «Δάσκαλος», δεδομένης της σαφούς εντολής του Χριστού: *υμείς δε μη κληθείτε ραββί, εις γαρ υμών εστιν ο διδάσκαλος, ο Χριστός (Μτθ. 23:8)*, προκύπτει σαφώς πρόβλημα. Μόνο που δεν προλάβαμε να το θέσουμε εμείς, όπως μπορεί να διαπιστώσει ο αναγνώστης απ' αυτούς τους διαλόγους με τον ΚΧ:

25.5.06 – *Μαθητής*: Διδάσκαλε, σ' ευχαριστούμε για την αγάπη σου, για την πυροδότηση, την ενεργοποίηση και την προσφορά σου.

ΚΧ: Παραδίδω τον τίτλο! Είμαι μαθητής του Λόγου. Δεν υπάρχουν δάσκαλοι, παρά μόνον ο Λόγος. Βέβαια αυτό οι μαθητές της Ιεραρχίας πολύ δύσκολα θα το χωρέσουν. Υπάρχει μια εδραιωμένη κατάσταση, που τους οδηγεί πιο πολύ στην υπακοή (...).

Εμείς ποτέ δεν θέλαμε να έχουμε ανασταλτικές αποστάσεις από τον άνθρωπο, ποτέ. Αλλά ο άνθρωπος, ιδιαίτερα στα προηγούμενα στάδια που βρισκόταν, χρειαζόταν να του απευθυνόμαστε ως Διδάσκαλοι. Και βέβαια, εμείς, συντονισμένοι με το θείο θέλημα για την εξέλιξη του ανθρώπου, πορευτήκαμε έτσι. Αλλά είμαστε άνθρωποι. Μπορείτε να με ονομάζετε όπως θέλετε, αλλά δεν είμαι διδάσκαλός σας. Ο Διδάσκαλος είναι ο Χριστός, ο Λόγος, και ο Άνθρωπος Λόγος πλέον, στα νέα στάδια έκφρασης στα οποία βρίσκεται η Γη, για να είμαστε συντονισμένοι μαζί της. Μπορείτε να με ονομάζετε Ιωάννη, διότι είμαι κομμάτι του Ιωάννη.

¹⁰ *Εξωτερίκευση Ιεραρχίας*, σ. 664-665 [569-570].

¹¹ Λέει ο Μορύα: *Όταν μιλάμε για Αδελφούς, στην πραγματικότητα εννοούμε πάντα και Αδελφές [Απειροσύνη, Β', σ. 19 [21]]*

28.6.06 – *Μαθητής*: Ευχαριστώ, Διδάσκαλε.

KX: Το εννοούσα ότι παρέδωσα τον τίτλο, δεν στο είπα έτσι!

Μαθητής: Ωστόσο, χρειαζόμαστε κάποια έκφραση σεβασμού.

KX: Μπορείς να με καλείς με το όνομά μου, Κουτ Χουμί, και να εκφράζεις σεβασμό, όπως οφείλεις να εκφράζεις σεβασμό προς κάθε άνθρωπο για τον οποίον δεν έχεις έναν τίτλο να τον προσφωνείς. Έτσι δεν είναι; Αν ο τίτλος «Διδάσκαλος» σου δίνει σεβασμό γι' αυτόν για τον οποίο τον χρησιμοποιείς, θα σου πω να τον χρησιμοποιείς για όλους! Άλλωστε όλοι σε διδάσκουν, όλοι είναι διδάσκαλοί σου εφόσον έχεις τοποθέτηση μαθητείας απέναντι στη ζωή. Παίζω λίγο, αλήθεια όμως το εννοούσα και ήθελα να στο ξεκαθαρίσω, για να ξέρεις ότι πραγματικά δεν θεωρώ τον εαυτό μου Διδάσκαλο, αφού είμαι μαθητής του Λόγου όπως όλοι.

Ο όρος «Διδάσκαλος» χρησιμοποιείται λοιπόν καταχρηστικά, και σε αντίθεση μ' αυτό που θα ήθελαν οι ίδιοι οι αποκαλούμενοι Διδάσκαλοι, οι οποίοι αυτοπροσδιορίζονται ως φίλοι και συνεργάτες του ανθρώπου.

Είναι ένας όρος που δημιούργησε πολλά προβλήματα δέους και έχτισε αποστάσεις ανάμεσα στις εξελιγμένες αυτές υποστάσεις και τον άνθρωπο, τις οποίες αυτοί αγωνίζονται να εξαλείψουν, όπως βλέπουμε και στις παρακάτω δηλώσεις του Μορύα:

Ο σκοπός μας δεν είναι να είμαστε Δάσκαλοι αλλά Συνεργάτες.¹² Συνήθως στους ανθρώπους δεν αρέσει ν' αποκαλούνται μαθητές, αλλά εμείς διατηρούμε αυτό το τιμητικό όνομα ακόμα και για τους εαυτούς μας. Κάθε Διδάσκαλος παραμένει επίσης ένας μαθητής (...).¹³

(...) πρέπει να επαναληφθεί ότι η Ιεραρχία διαφέρει τελείως από τον δεσποτισμό. (...) Η Ιεραρχία είναι συνεργασία. (...) Είναι αδύνατον να πλησιασθεί η Ιεραρχία με φόβο.¹⁴

Είναι λοιπόν αυτοί οι προχωρημένοι αδελφοί και αδελφές μας παρόντες στον κόσμο (*εμείς έχουμε εγκαθιδρύσει ως νόμο την ιδέα ότι η δύναμη έγκειται στη θυσία*, λέει ο Μορύα (A, 38 [19]), είτε δρώντας άμεσα εντός του κοινωνικού γίγνεσθαι είτε εμπνέοντας και καθοδηγώντας από μακριά:

Η Αδελφότητά μας δεν θα μπορούσε να υπάρξει χωρίς πλήρη εμπειρία των γήινων συνθηκών (Γ, 126 [523]).

Αλίμονο, οι άνθρωποι πολύ συχνά μας έχουν απεικονίσει σαν ουράνια όντα, τίποτα καλό όμως δεν μπορεί να προκύψει από μια τέτοια ιδέα, γιατί αυτή φαίνεται να μας απομονώνει από τη Γη [B, 217-18 [366]].

Βρισκόμαστε στο μέσο των γεγονότων του κόσμου (...).

(...) μερικοί έχουν λαθεμένες ιδέες για μας και μας φαντάζονται σαν ωραίους αγγέλους που κατοικούν στα σύννεφα και παίζουν άρπες!

Είθε να δοθεί στους ανθρώπους η αληθινή περιγραφή των φροντίδων και των μόχθων μας (A, 181 [101]).

Στέκουμε άγρυπνοι πάνω από τον κόσμο (A, 49 [25]). Το Φρούριό μας είναι πραγματικά χτισμένο πάνω στην ιδέα της βοήθειας σε αγνώστους. Πλήθη απ' αυτούς τους αγνώστους που χρειάζονται τη φροντίδα μας υπάρχουν πάνω στη Γη και στον λεπτοφυή κόσμο (A, 95 [51]).

Οι άνθρωποι έχουν λησμονήσει ότι κάθε χώρα περιέχει πολλές καρδιές. Ο πόνος τους είναι πόνος μας (A, 51 [26]).

Μπορεί να λεχθεί για την κατοικία μας ότι δεν υπάρχουν αρρώστιες εκεί, κι όμως υπάρχει πολύς πόνος. Αυτό είναι αναπόφευκτο όταν κανείς βοηθά την ανθρωπότητα κι εργάζεται γι' αυτήν (A, 123 [65]).

(...) σε διάφορες εποχές εμείς έχουμε εμφανισθεί στις χώρες της Δύσης. Εκτός απ' τα ανατολικά μας Άσραμ, είχαμε κατοικίες σε δυτικές πόλεις – στη Λυών, στη Νυρεμβέργη, σε μέρη κοντά στο Λονδίνο, κοντά στην Αγία Πετρούπολη και στην Ιταλία. Εκτός από τα ανατολικά και αιγυπτιακά Άσραμ, ήταν αναγκαίο να έχουμε φρούρια σε μερικές μεγάλες πόλεις. Ας μη λησμονούμε ότι ο αγώνας με τις δυνάμεις του σκότους εγείρει την ανάγκη για πολλά μέτρα (A, 92 [49]).

¹² Φύλλα από τον κήπο του Μορύα, Βιβλίο 2^ο, τόμ. 1^οs, σ. 112 [9].

¹³ Υπεργήνω, Α', σ. 88 [47].

¹⁴ Ιεραρχία, σ. 223 [351], 282 [448], 287 [458].

Δυστυχώς, η ανθρωπότητα ελάχιστα ανταποκρίνεται ακόμα στις παραινήσεις της Ιεραρχίας και στην κλήση της για συνεργασία:

Πρέπει να θυμίσουμε ότι στην πρώτη αυγή του ανθρώπινου είδους δόθηκε εντολή να μεταφερθούν στη Γη λεπτοφυείς και ωραίες ιδέες. Πραγματικά, καθένας που είναι έτοιμος να ενσαρκωθεί, καθοδηγείται να εκπληρώσει ένα καθήκον για το Κοινό Καλό, σύμφωνα με την ατομική του ικανότητα.

(...) Μέσα στους έντονους μόχθους μας είναι δύσκολο να υπενθυμίζουμε συνεχώς στους ανθρώπους για την αποστολή τους. Παρά το γεγονός ότι οι άνθρωποι μας συνδέουν με την αόρατη κυβέρνηση, αρνούνται να ακολουθήσουν την πιο απλή μας συμβουλή. Σκεφθείτε μόνο πόσο συχνά η άριστη συμβουλή γελοιοποιήθηκε! Μας αποκαλούν σοφούς και αγίους, αλλά δεν μας ακούνε (Α, 187 [105]).

Η Ουρουσβάτι ξέρει πόσο εξαιρετικά δύσκολο είναι για μας να επισκεπτόμαστε, όταν το φέρει η περίπτωση, συγκεντρώσεις γήινων ανθρώπων. (...) είναι πολύ κουραστικό για τον αόρατο μάρτυρα να παραμένει μέσα σε γήινες συγκεντρώσεις, κι όμως τέτοιες επισκέψεις είναι συχνές. Οι άνθρωποι μπορούν να αντιληφθούν την αόρατη παρουσία σαν να τους είχε ρωτήσει ή απαντήσει κάποιος. (...) Μπορεί να θυμηθεί κανείς επεισόδια στην Ιστορία, όπου πολιτικά πρόσωπα άκουσαν καθαρά φωνές και προειδοποιήσεις. Δυστυχώς, οι περισσότεροι απ' αυτούς δεν έδωσαν προσοχή σ' αυτή τη βοήθεια.

Προειδοποιήσαμε το Ναπολέοντα περισσότερες από μία φορές, κι αυτός παραδέχτηκε ότι «άκουσε φωνές», κι όμως εξακολούθησε το λανθασμένο του μονοπάτι. Επί αιώνες έχουμε αναλάβει το καθήκον να προειδοποιούμε εκείνους τους υψηλά ιστάμενους που είναι σε θέση να παρεμποδίζουν την εξέλιξη (Α, 231-232 [133]).

Μιλώντας για τους πόνους και τις οδύνες των μελών της Ιεραρχίας λόγω της διαρκούς μάχης με το χάος, το σκοτός και τους αντιπροσώπους του, αλλά κι εξαιτίας των σκοτεινών εκπορεύσεων της ίδιας της ανθρωπότητας, ο Μορϋά θα πει στο ίδιο βιβλίο:

(...) μερικοί θα επιμείνουν πως η φυσική συμμετοχή σε μια μάχη είναι πιο αποτελεσματική και πιο δύσκολη από μια μάχη σε ψυχικό επίπεδο. Μια τέτοια λανθασμένη εντύπωση οφείλεται στην έλλειψη κατανόησης της ψυχικής ζωής. Είναι αδύνατο να συγκρίνουμε τις φυσικές με τις ψυχικές εντάσεις, γιατί οι ψυχικές εντάσεις είναι πολύ πιο σημαντικές απ' όλες τις απόψεις.

Οι λεπτοφυείς ενέργειες είναι ισχυρότερες από οποιοδήποτε φυσικές, αλλά αυτό δεν μπορούν να το δεχθούν οι άνθρωποι, λόγω της λανθασμένης τους στάσης προς τη ζωή. Πρέπει να επαναλαμβάνεται συχνά ότι ο φυσικός πόνος δεν είναι τίποτε συγκρινόμενος με τον πόνο του λεπτοφυούς σώματος. Παρόμοια, οι φυσικοί κίνδυνοι δεν μπορούν να συγκριθούν με τους ψυχικούς κινδύνους (Γ, 360 [675]).

Έχουμε προσέξει ότι, όταν στέλνουμε ενέργεια σε ορισμένα έθνη, η επίδραση στους αδένες μας εντείνεται πολύ. Αυτό εξηγείται από τη διαφορά στην ψυχολογία των εθνών. Η ενέργεια δεν μπορεί να αφομοιωθεί παντού αρμονικά και μερικές φορές συναντά αντίθεση. Αυτό μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα ένα αντίστροφο πλήγμα, το οποίο αυξάνει τον ερεθισμό των αδένων.

Προσπαθήστε να καταλάβετε ότι ακόμα και άνθρωποι που δεν είναι εχθρικοί μπορεί να κατέχουν μια συνειδητότητα τόσο ιδιόζουσα, ώστε οι αποστολές της ενέργειάς μας να μην μπορούν να αφομοιωθούν απ' αυτούς. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο θεωρούμε ότι η αποστολή ενέργειας είναι θυσία (Γ, 93 [503]).

Οι συσσωρεύσεις γύρω από τον πλανήτη συνιστούν μια εξαιρετικά πυκνή μάζα. (...) Η αύρα του πλανήτη συγκεντρώνει όλες τις ενέργειες που συνιστούν τις ουσιώδεις εκδηλώσεις της ανθρωπότητας. Γι' αυτό ο εξαγνισμός του διαστήματος είναι ένα καθήκον πρωταρχικής σημασίας (...).¹⁵

¹⁵ Πύρινος Κόσμος, Γ', σ. 302 [380].

(...) η ανθρωπότητα πάσχει απ' αυτά τα τρομερά έλκη, κι εμείς είμαστε υποχρεωμένοι να χύνουμε ματωμένο ιδρώτα σε επανορθωτικά μέτρα. Αυτή είναι η κατάσταση έντασης μέσα στην οποία εργάζεται η Ιεραρχία του Φωτός. Αληθινά, ματωμένος ιδρώτας καλύπτει το μέτωπό μας.¹⁶

Τέλος, ας τονίσουμε εδώ ένα θεμελιώδες χαρακτηριστικό του τρόπου σκέψης της Πλανητικής Ιεραρχίας. Λέει ξανά ο Μορύα:

Η ατραπός του ασκητισμού δεν είναι δική μας. Πρέπει κανείς να προσφέρει στη ζωή τα άνθη της εμπειρίας. Άλλωστε, ποιος θα μπορούσε να διαλέξει για τον εαυτό του το εύκολο πρόβλημα μιας ατάραχης ύπαρξης; Ποιος θα μπορούσε να δεχτεί για τον εαυτό του τον ρόλο του θεατή μιας μάχης;¹⁷

Όσον αφορά τώρα τους συνεργάτες της Ιεραρχίας, παραθέτουμε κάποια πράγματα πάλι από το *Υπεργήινο*:

Είναι ιδιαίτερος σημαντικό να κατανοήσετε ότι δεν περιμένουμε μεγάλους αριθμούς συνεργατών, κι εμείς οι ίδιοι δεν είμαστε πολλοί (Α, 124 [66]).

Οι συνεργάτες μας ποτέ δε θα αποκαλέσουν τους εαυτούς τους μνημένους, ούτε θα καυχηθούν ότι είναι ανώτεροι (Α, 126 [67]).

(...) δικοί μας συνεργάτες μπορούν να βρεθούν σε διαφορετικές χώρες και εποχές. Τους χρησιμοποιούμε ως αγωγούς μέσω των οποίων μεταδίδουμε τους ποικίλους βαθμούς έφεσης που αντιστοιχούν στις ανάγκες της εξέλιξης. Αλλά πρέπει να κατανοηθεί ότι τέτοια αγωνιζόμενα άτομα είναι σπάνια και νιώθουν εκτός τόπου σε κάθε γενιά. Θα 'ταν σωστό να τους θεωρούμε όχι κατοίκους της Γης, αλλά μάλλον φιλοξενούμενους, γεμάτους αναμνήσεις από καλύτερους κόσμους. Πραγματικά, η επίγεια ζωή δεν είναι εύκολη γι' αυτούς. Είναι γεμάτοι πνεύμα υπηρεσίας προς την ανθρωπότητα, αλλά αυτή η έννοια ελάχιστα κατανοείται στη Γη (Β, 223 [369]).

Από τον ίδιο τόμο παραθέτουμε μία μόνο δήλωση του Μορύα για το άλλο μεγάλο έργο της Ιεραρχίας, που αφορά την προώθηση των επιστημονικών ανακαλύψεων: *Η Ουρουσβάτι ξέρει πόσο επίμονα προσπαθούμε εμείς να εντυπώσουμε τις προκαθορισμένες ανακαλύψεις στον ανθρώπινο νου* (Α, 212-13 [121]).

Σ' αυτό το σημείο ας σταθούμε λίγο σ' αυτά που γράφει η Μπέιλη το 1944, στην αυτοβιογραφία της (σ. 271), για τις *Εσωτερικές Σχολές του Παρόντος*. Τις νέες δηλαδή τότε σχολές, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονταν η Σχολή Αρκέιν, που είχε ιδρυθεί από την ίδια το 1923:

Οι παλαιές σχολές σαν καλύτερα αποτελέσματα είχαν την ολοκλήρωση της προσωπικότητας (...). Οι νέες σχολές αποσκοπούν σε υψηλότερη συγκώνευση – εκείνη της ολοκληρωθείσης προσωπικότητας και της ψυχής.

Ωστόσο, το έργο της υψηλότερης και πολύ σπουδαιότερης συγκώνευσης του πνευματικού ανθρώπου με τον Καθολικό Άνθρωπο, ανήκε, όπως αναφέρει στην ίδια σελίδα η Μπέιλη, στις *Εσωτερικές Σχολές του Μέλλοντος*:

Οι σχολές αυτές θα είναι αληθινά εσωτερικές, γιατί η ανθρωπότης θα είναι τότε έτοιμη. (...) Θα αναπτύσσεται η ενόραση και μια ακόμη υψηλότερη συγκώνευση θα επιτελείται – μεταξύ του πνευματικού και καθολικού ανθρώπου.

Βλέπουμε λοιπόν ότι και η Ιεραρχία είχε από την πλευρά της αναγγείλει, διά της Μπέιλη, ότι το θείο σχέδιο αποσκοπούσε στην αφομοίωση του ανθρώπου με τον Εαυτό του Ολότητα, τον Καθολικό Άνθρωπο. Σ' αυτό ακριβώς το μέλλον έχουμε εισέλθει, όπου ο Καθολικός Άνθρωπος εμφανίστηκε στην ανθρώπινη Ιστορία ως Διδάσκαλος Ιωάννης, αν και δεν ίδρυσε βέβαια καμιά σχολή.

¹⁶ Στο ίδιο, σ. 323 [412].

¹⁷ *Αγκι Γιόγκα*, σ, 122 [165].

Η συνεργασία του Κουτ Χουμί με τον Ιωάννη και η έναρξη των προδρομικών σταδίων του Έργου

Στα 1970, η Νέλλη Θεοδώρου ήταν γραμματέας του ελληνικού παραρτήματος της Θεοσοφικής Εταιρίας και μαθήτρια του ΚΧ, από τον οποίο λάμβανε διδασκαλίες. Την χρονιά εκείνη λοιπόν ο ΚΧ την εξέπληξε, δηλώνοντάς της ότι ήρθε στην τωρινή ζωή της στην Ελλάδα διότι ήταν αναγκαίο να γνωρίσει τον Λόγο Χριστό και την ενανθρώπισή του και ότι θα την οδηγούσε ο ίδιος σε έναν χριστιανό εκπαιδευτή – όπως κι έγινε. Την πρώτη φορά που μπήκε στο σπίτι του Δ. Δώριζα είδε καθαρά το αιθερικό οικόσημο του Ιωάννη ανάμεσα σε δύο μεγάλους τελετουργικούς αγγέλους.

Έτσι, η Θεοδώρου εγκατέλειψε τη Θεοσοφική Εταιρία για να μαθητεύσει στον Λόγο Χριστό, πλησίον του πνευματικά φλεγόμενου Διονυσίου Δώριζα-Ιωάννη. Στο πολυγραφημένο βιβλίο *Πορεία μιας Μαθητείας* (1975), τη βρίσκουμε να παραθέτει 34 διδασκαλίες που είχε λάβει από τον ΚΧ ως εκείνη τη στιγμή.

Απ' το 1976, όπως φαίνεται στον πολυγραφημένο τόμο με τον τίτλο «ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ Α' και Β' Περιόδου – Έτη 1976-1978», αρχίζουν να συγκεντρώνονται μαθητές. Σ' αυτή την περίοδο βρίσκουμε 32 πρόσωπα να μαθητεύουν και σ' αυτή αναφέρεται η δήλωση του ΚΧ ότι «επαναλαμβάνονται τα χρόνια της πρώτης Εκκλησίας του Κυρίου». Η παρουσίαση των διδασκαλιών αυτής της διετίας έγινε απ' τον Δάσκαλο, όπως φαίνεται από τους τίτλους της πρώτης σελίδας:

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ
Α' και Β' Περιόδου – Έτη 1976-1978
Υπαγορεύσεις Διδασκάλου ΚΧ
Ελήφθησαν παρά της Νέλλης Θεοδώρου
Επιμέλεια παρουσίασης υπό Διον. Δώριζα

Από τα χρόνια αυτά ο ΚΧ διδάσκει Εσωτερικό Χριστιανισμό διά της Θεοδώρου στα ακροατήρια που σχηματίζονται και ο Δ. Δώριζας-Ιωάννης λειτουργεί ως πύρινος εκπαιδευτής στην προσευχή – ας σημειώσουμε όμως ότι από χρόνια ενεργούσε πνευματικά, ευλογούσε και αποδέσμευε ανθρώπους. Επρόκειτο ακόμα για τα προδρομικά στάδια αυτού που μόνον από το 1981 μπορούμε να ονομάσουμε Έργο της Δευτέρας Παρουσίας, αφού ήταν από κείνη τη χρονιά που είχαμε την εμφανή παρουσία του Λόγου στον Διδάσκαλο Ιωάννη και την εκδήλωσή του από αυτόν και, δέκα μήνες αργότερα, από την Αναστασία.

(Αντικειμενικά, μπορούμε εδώ να παρατηρήσουμε ότι, παρόλο που δεν υπήρξε ποτέ αναφορά στα έργα και τις μέρες της Θεοσοφίας ή της Αλίκης Μπέιλη, αυτή η ανάμειξη του επικεφαλής της Πλανητικής Ιεραρχίας –και, ταυτόχρονα, του γνωστότερου στον πλανήτη και αγαπητού σε εκατομμύρια ανθρώπους ανατολίτη Διδασκάλου ΚΧ– στο προδρομικό Έργο του Λόγου Χριστού Μητρός, διασφάλιζε την παγκοσμιότητα του Έργου που ξεκινούσε).

Κατόπιν, το 1978, ο Δ. Δώριζας αναγορεύεται σε πνευματικό καθοδηγητή του Έργου και αρχίζει τις φλογερές του ομιλίες για το προδρομικό στάδιο της νέας κοσμικής περιόδου, ενώ ο ΚΧ συνεχίζει να διδάσκει μέσω της Θεοδώρου. Το ακροατήριο μεγαλώνει συνεχώς: στην τετραετία από το φθινόπωρο του 1978 ως το τέλος του 1982 βρίσκουμε 77 επιπλέον καινούργια ονόματα, που, προστιθέμενα στα αρχικά 32, μας κάνουν ένα σύνολο 109 ανθρώπων.

Η δραστηριότητα του ΚΧ θα μειώνεται σταδιακά μόνο μετά την είσοδο του Ιωάννη στην εκδήλωση του Λόγου, το 1981, για να τερματισθεί οριστικά στο τέλος του 1982. Μπορούμε να προσθέσουμε ότι κατά την περίοδο αυτή άρχισε, με τη συνεργασία ΚΧ και Δ. Δώριζα-Ιωάννη, να παρέχεται σε μαθητές η χάρη ιερέως, και εισήχθη η τέλεση των μυστηρίων (αγιασμού, ευχελαίου και θείας κοινωνίας), ελευθερωμένη απ' τα εκκλησιαστικά τυπικά, ενεργούμενη και από τα δύο φύλα.

Στις αρχές του 1983 ο Δάσκαλος αποχώρησε απ' το σπίτι της Θεοδώρου, όπου έμενε και όπου γίνονταν οι συγκεντρώσεις. Απ' ότι φαίνεται, το σώμα των μαθητών, που ως τότε άκουγε τον ΚΧ διά της Θεοδώρου, διαλύθηκε. Έτσι, ο Δάσκαλος έκανε καινούργια αρχή με μια ομάδα απ' τους παλιούς που αναγνώριζαν την πνευματική του υπόσταση.

Αυτή ήταν, πολύ συνοπτικά, η πρώτη περίοδος της συνεργασίας του ΚΧ με το Έργο της Δευτέρας Παρουσίας, υπολογίζοντας από τότε που σχηματίστηκε το πρώτο σώμα των μαθητών, διότι διδασκαλίες έδινε στη Θεοδώρου πολύ πριν το 1976.

Θα περάσει περίπου ένα τέταρτο του αιώνα πριν ο ΚΧ δώσει ξανά το παρόν εντός του Έργου, διά της συλλειτουργίας του με την Αναστασία, με τρόπους άμεσα παρεμβατικούς για την αλλαγή του κόσμου.